

Ülemaailmsest konverentsist

Räesoleva aasta juulil peeti Kalifornias San-Francisko linnas adventistide 43. ülemaailmse konverentsi. San-Francisko asub Waikse ookeani kaldal ilusal poolsaarel, mis ümbritsetud kolmelt küljelt weega. Mere läheduse mõjul on kliima võrdlemisi jahe ja teeb seal elamise soodsaks, kuigi linn asub umbes 37. laiusekraadil.

Esimene nädal kokkutuleku ajast, 19. maist — 26. maini, oli pühendatud mitmesuguste osakondade koosolekutele ja nõupidamistele. Iga osakond kogunes küsimuste lahendamisele eriruumi. Siin olid sisemisjoni-, noorte-, hingamispäevakooli-, kasvatuse-, arstlik-, kirjandus-, välisrahvuste-, usuvabaduse- jne. osakonnad oma küsimusi lahendamas ja plaane tegemas. Juba need eelkoosolekud andsid teatud pildi töö suurusest, ülesande tähtsusest ning tulewiku võimalustest.

Linn oli annud meile tasuta kasutada oma hiigelsuure rahvamaja. Peasaali mahtus üksi ligi 15.000 inimest. Peale peasaali oli meil kasutada mitmed kõrvalsaalid ja käigud, kuhu olid korraldatud väljapanekud osakondadelt ja asutustelt. Meis võisime saada pilkliku ülevaate mitmest maailma osast noorte-, haridus-, misjoni-, hingamispäevakooli-, jutlustus-, jne. osakondade kohta. Muude seas olid ka väljapanekud Gesticist, eriti noorte tööst. Suvitaw oli näha meie kirjandust, mis oli wälja antud mitmes keeles. Pikk sein oli kaetud jutlustajate ettekannete kuulutustest, ja mis lehed nende üle kirjutanud. Paljud lehed kirjutasid väga huvitawalt ja rahwale töde esiletõstwalt. Mitmed asutused — koolid ja sanatooriumid andsid huvitawaid andmeid oma tööst. Ühes kohas oli White'ide osakond. Seal olid nende pildid, samuti nende wäljaantud kirjandus ja kõik mis kuidagi ühenduses nende tööga. Seal anti ka wastusi ja seletusi nende ustawate tööliste ellu puutuwates küsimustes.

Ühes saalis asus tiirlew hiigel-gloobus, maafera, millel tuledega näidatud adventtöö lewing üle maailma. Seda tiirlewat palli wõis ifka ja jälle uuesti waadelda, rõõmustades kuulutuse edu üle.

Iga päew toob juure uusi konverentsist osakondajaid. Rõõmus meeleolu waldb kohalwiibi-

jaid; on ju see kokkutulek ammuoodatud sündmus. Misjonärid, kes wiibinud eemal pikemat aega kodumaast, wõiwad pärast wõõrsilwiibimist end jälle kodus tunda kaaswõitlejate keskel; sõbrad, koolikaaslased, töökaaslased, usuvõitlejad kohtawad üksteist. Südamlikud terwitused, käepigistused, õnnitlussoowid, küsimused ja wastused segunewad ühiseks elawaks suminaks ja meeleoluülendawaks läbieluks. Suur adventpere on siin koos oma esindajate kaudu, ja ta on õnnelik ja rõõmus perekond.

Awakoosolek.

Ei jatkunud aega kõiki asju ja meeleolusid lähemalt uurida; peahuwi oli koondatud koosolekutele endile. Jõudis kätte 26. mai õhtu, millal pidi toimuma ametlik konverentsi-istungite awamine. Suur saal on pidulikult ootewalmis, lip-pudega kaunistatud, toolid korras, poodiumil korraldatud osakondajatele istekohad. Samuti on seal wäarikalt reserveeritud koht laulukoorile.

Saal hakkab täituma osakondajatest. Saadikutele on divisjonide wiisi ette nähtud kohad, mis märgitud tähistega. Üksteist divisjoni on siin ära märgitud, puudub ainult üks — Nõukogude Wenemaa. Siin on 3 Euroopa divisjoni, 3 Aasia, 3 Ameerika, Afrika ja Austraalia merefaartega. Generaal-konverentsi esindajad on oma ette. Weteraanide (wanade tööliste) ajupaik on poodiumi ees. Saali kogunewad sajad, tuhanded. Waatan neid, et näha, kes nad on. Näen walgetõu esindajaid igast maailmakaarest, wanu hallipäid ja energilisi noori. Silmad leiawad ka wärwilisi usuvõitlejaid.

Seal on hiinlasi, jaapanlasi, filipiinlasi, musti Afrikast, Austraalia ümbruskonna saartelt, indiaanlasi, meksiklasi, Lõuna-Ameerikast wärwilisi jne. Neid kõiki on ewangeelium ühendanud taewase perekonna liikmeteks. Müüd wõin parem mõista Ilmutuse raamatu kirjutaja ütelist: kuulutus peab minema kõigile paganatele, keeltele ja suguharudele.

Ülendaw waimustustunne asub rinda, kui awatakse koosolek wägewa lauluga: „Püha, püha, püha on wägede Issand“. Wägewast kõlab laul

juures saalis tuhandetest huultest hiigeloreli helide saatel. Üteldakse, et see orel on peaaegu kõige suurem maailmas. Järgneb wenna Spiceri südamlik palwe, milles ta kannab selle juure kottutuleku kõigewägewama armujärje ette tänu awaldamiseks ja õnnistuste saamiseks. Professor F. Briggs, Raage Ida divisjoni esimees, laulab meeleolukohase laulu: „Awage templi wärawad“.

Rüüid wõetakse vastu mitmed uued unionid. Generaal-konverentsi esimees ja mõned teised terwitawad osawõtjaid soojade sõnadega. Mälestatakse neid, kes on lahkunud kuue aasta jooksul surma läbi, kellede seas on ka ustaw usuwõtiteja ja kauaaegne Generaal-konverentsi esimees A. G. Daniels.

Minu silmad peatuvad weteraanidel. Need on juba töös halliks jäänud. Mis ütleb nende süda sees, kui nad näewad sääraast ülemaailmset kokkutulekut ja wõrdlewad seda tööga, mis oli mitu kümmend aastat tagasi, kui nad alles asusid tööle? Seda rõõmutunnet nad ka wäljendajid hiljem. Mõtlen: Mida ütlesid ja tunnesid küll meie esimesed usuwõtitejad, kes juba läinud puhkama, kui nad näeksid neid koosolijaid ja kuuleksid nende aruandeid maailmahaarawast kolme-ingli-kuulutuselt? Siin oleks nende usu tõdenemine. Olin juba westelnud pisut wend W. White'ga, õe White pojaga, kes juba üle kaheksakümne. Ta räägib oma koostööst emaga, E. G. White'ga, ja wäljendab kindlat usku adventkuulutusesse.

Rüüid kuuleme huwitawa aruande ja kõne esimehelt E. S. Watsonilt, mille siju kokkuwõetult toodud teisel selles lehes. See esimehe kõne täidab meie südamed tänutundega Jumala vastu ja kõwendab meie otjust ustawamalt teda teenida. Pärast mõnede nõukogude nimetamist lõpetatakse esimene mõjurikas awakoosolek.

Ülewaade.

Kiiresti järgnewad päewad üksteisele kahe konverentsinädala festel. Koosolekute kawas oleks mainida kolm peasja: 1) Piibliuurimised ja pühenduskoosolekud, 2) aruanded, 3) plaanid ja otjusted.

Igal hommikul olid tõsised piiblitunnid, kus wõisime endid läbi katsuda, näha oma waju ning tulla eluallikale, et juua eluwett. Pärast üldist piibliuurimist jagunesime wäiksemate hulkadena kõrwaljaalidesse, et ülejäanud aega pühendada palwe- ja tunnistuskoosolekuteks. Tänu-, enesepühendus- ja palwehääled tõusewad taewa poole. Siin pole wahet tööliste ja muu koguduseliikme, wana ja noore wahel: Kõik wajakwad Jumala armu ja arapäästwat wäge. Südamed on täidetud igatsusega saada wõimalikult suuremaid õnnistusi konverentsilt.

Aruanded, mida esitatakse kõikidelt divisjonidelt ja eriti misjonipõldudel, on huwiküllased ja hoiawad kuulajaid põnewuses. Igal õhtul esineb eri divisjon. Poodiumile asuwad mitmete maade esindajad, mitmed neist rahwariietuses, nende seas ka pärismaalased paganamailt.

Esitatud aruanded räägivad raskustest ja wõitlustest. Mitmel pool kasvawad raskused. Meie töölistes peawad paljudes kohtades kannatama tagakiusamist, wangistamist, peksmist. Mõned on isegi oma elu jätnud töö pärast. Teised kannawad Kristuse pärast naeru ja teotust. Meid aetakse wälja majast ja sugulaste seltsist. Nad aga kannawad teotust oma Õnnistegija pärast meeleldi, kuna nad ootawad õiget taju tulewases elus. Issanda töö läheb edasi wõidukalt. Tuhanded pöörawad ümber. Inimesed ise otjivad tööde. Paganad tulewad ja paluwad, et neid tulla aitama. Tööde on wõim, mis muudab ümber kõige metsikumad ja kurjemad inimesed. Ühtegi teist wäge pole mida jõuaks wõrrelda igawese ewangeliumi wäega. Töö on juba 573 keeles ja 353 maal.

Issand ise juhib inimesi imelikult töö juure. Mitmed on leidnud tööde kirjanduse läbi; teised saawad imelikult selleks juhatusi, isegi unenägudes. Paljudes kohtades on koguduseliikmed inimesi juhitanud õiguse radadele, neile piiblitunde jagades, koosolekuid pidades wõi kirjandust lewitades. Walgus lewib nagu seda ette näinud piibel ja prohwetiwaim.

Aruannetest aga selgub ka, et weel miljonid ootawad töö peale. Wajadused on suured; adventrahwas peab end ohwerdama selle töö lõpetamiseks.

Koosolijate hulk kasvab päew-päewalt. Sin-gamispäewadel ei jõudnud suur jaal kõiki inimesi mahutada. Noored kogunesid suurde metodisti kirikusse. Oja pealtkuulajaid pidi kõrwaljaalidesse ajuma, kus nad wõisid jutlust kuulda waljuhääldaja kaudu. Ka juures saalis kõneldi mikrofonis, mis anti edasi waljuhääldajatesse.

Kõige konverentsi aja jooksul walitses koosolekutel üksmeel ja wennaliku armastuse osadus. Kõik otjused tehti rahuwaimus ja ühel häälel. Säärane üksmeelwaim kõigest maailmast kokkutulnud sadade jaadikute seas oli elawaks tunnistuseks, et siin olid koos Kristuse jüngrid ja tõekuu-lutuse läbi päästetud hinged.

Plus aeg möödus kiiresti; lahkumise hetk jõudis jälle kätte. Konverentsi külalised walgusid laiali üle maailma, et uue andumusega ja Kristusele pühendatud eluga olla elawad tõetunnistajad. Me lahkusime teadmises, et elame ajaloo wiimsetel päewadel.

Ülewaade meie tööst

C. H. Watsoni kõne ja aruanne ülemaailmsel konverentsil

Minu armsad vennad ja õed, sellel neljakümne kolmandal Generaal Konverentsi istungil ma terwitan teid armastusega Jeesuses Kristuses, rõõmuga teie seas ja tõlise palwega, et teie südamed laaksid rikastatud kogunedes siia, et tähele panna Issanda tööd ja uurida tema püha sõna. Ma loen kirjakohad 2. Mõa 14, 10: „Jehooma, see ei ole midagi sinu ees, et sa aitad seda, kel ei ole rammu selle vastu, kel palju on.“

Ma ei loe neid sõnu, et Mõa taoliselt abi paluda, waid et wäljendada neid tunnistusi wendadelt, kes selle konverentsi ajal meie vastu räägivad ja mis näitawad kõigiti Issanda imelikku abistawat kätt oma rahwa heaks.

Viimasest Generaal Konverentsi koosolekust on möödunud kuus aastat. Need aastad on olnud maailmale täis kannatust, sügawat läbikatsumist, traagilist muudatust, suurt hädawõitu ja mõõtnatut ahastust. Maailma oluforrad näitawad, et Issanda tulemine jõuab ligi ja et prohwetikuulutused tõdenewad. Need aastad näitawad ka meie töö kindlust.

1930. aastal oli kõige raskem ja laiaulatuslikum majanduskriis uuemal ajal. Järgnewatel aastatel lewis weelgi kõikides maades ja tõi kaasa raske häda ning ahwardas segi paisata kogu maailma majanduse.

Meie majanduslik seisuford.

Kriisiaastate kestwusel meie majanduslik seisuford oli väga kindlusetu. Sel põhjusel pidime ka edasi lükkama meie istungi 1934. aastalt käesolewale aastale. Meie ülemaailmne aastane sissetulek 1930. a. oli umbes 45 miljonit dollarit. Nelja kriisiaastaga wähenes see sissetulek 17 miljoni dollari wõrra, nii et terve kaotus oli 54 miljonit dollarit. Me pidime oma maailmatöö ära tegema ja seda üegi laiendama palju wäiksemate rahaliste wähenditega. See oluford seadis meie juhatuse Generaal Konverentsis kui ka töö juhatuse terwes maailmas raske ülesande ette. Nad pidid rahuldama säärast suure rahalise tagajäimeku juures töö kaswawaid wajuusi. Säärastest raskest oluforrast wõidi ainult üle saada teatud abinõudega, millede juures meid Issand rikkalikult õnnistas. Tema suure headuse ja halastuse läbi on ta meid rahaliste raskuste Punast merest üle aidanud. Täna wõime tunda rõõmu meie südames, et meie maailmalikumine on läinud kaotusteta ja taganemata läbi ülemaailmsetest hädaaastatest. Oluforrast ei aidatud üle rahalaenamise läbi,

C. H. Watson,
endine Generaal-konverentsi esimees.

waid wäljaminekute äärmiselt suure kärpimise läbi.

Kas on töö selle all kannatanud? Tänu taewasele Isale, seda pole sündinud. Nende nelja aasta jooksul lisasime 90 tuhat uut liiget ja asutasime üle tuhande uue koguduse ja 48 uut misjoni, algasime tööd 122 uues keeles ja 184 uuel maal ja suurendasime tööpõude 654 tööliste wõrra. Issanda abiga wõisime 54 miljonit dollarit wähenema sissetulekuga kanda edasi wiljakat tööd ja pöörata ahwardama hädawõitu auliseks wõiduks. Ma ei jõua üksi tuua terwet aruannet, selleks peawad kõik saadikud andma oma tunnistuse. Kuid see on auline, ristimisteenistusi peetakse 573 keeles üle terve maailma, ja iga kuuga kuulawad kuulutust faks uut rahwast ja igal nädalal wõidetakse 404 uut hinge. See on ka julgustaw tähele panna, et kõige kaugemates maailma osades, kus ei lubatud läheneda ewangeeliumiga, awatakse uksed ja palutakse meid, et tuleksime neid aitama. Kuna mõnel maal, kus walitsenud kauemat aega wabadus Kristuse ewangeeliumi kuulutamises, seda wabadust nüüd kitsendama hakatakse, awatakse teistes kohtes uksed laiati ja palutakse meid tulla aitama neid, kes wiibinud pimeduses kauemat aega. Nähes neid asju igal pool oleme sunnitud uskuma nende tõttu, et Issand tahab teha kiiret tööd maa peal, seda lihendades õiguses ja walmistades oma rahwast oma peatse tuleku vastu.

Mis on waja ülesande täidetiimijeks.

Meie suurim wajadus töö lõpetamiseks on ülewase wäega täidetud saada. See oli nii kristliku koguduse esimestel aastatel, see peab ka olema nii töö lõpetamisel. Meie, kellele on kästud minna kõigi rahwaste ja keelte juure ja kes me tõsiselt usume, et meie teenistus valmistab teed Issanda teiseks tulekuks, peame olema walwel, et me ei püüaks teha seda tööd teisiti kui Püha Waimu wäes. Me vaatleme kristlikku maailma kurwas olukorras. Kogudus, kes oli kord täidetud Waimu wäega ja läks wälja kui wõitja, pöörab tänapäew wähe tähelepanu selle wäele. Sellest wäest räägitakse küll weel wahel filosoofilisel teel, kuid selle saamiseks ei tehta ettevalmistusi ja seda kogetakse liig wähe.

Tõsised kristlikud mõtlejad ütlevad, et protestantlik ristiusk on närtsinud jõud. Ta usk on nõrgestatud. Ta pole enam waimuliku wäe kanaliks. Ta ei jaksa maailma ewangeliseerida. Samal ajal maailm eemaldub ikka enam ja enam Jumalast. Ta usub ainult seda, mis ta näeb ja leiutab. Ta ei wõta vastu Püha Waimu, ei tunne Jumalat ja pilkab tema tundmist.

Pärast wiimast Generaal Konverentzi istungit on sündinud imelikud muudatused maailma wahekorras Jumalaga. Kunagi Noa päiwist alates pole maailm olnud wastasem Jumalale. Miljonid inimesed mitmetes kohtades maailmas organiseeruvad kristluswastasel ja jumalawastasel põhimõttel. Need walemõjud kasvawad kiiresti, ja laialdased maa-alad on sattunud juba nende mõju alla. Sellest tuleb järeldada, et meie töö ei lähe kergemaks tulewikus. Kui me ka oleme wahel minewikus liialt toetunud inimlikkudele abinõudele ja tarkusele, siis on nüüd olukord muutunud sääraseks, et peame lootma ainult wäele, mis antakse ülalt.

Meil on auline organisatsioon. Me usume seda õiglaselt, et Jumal andis meile selle organisatsiooni. Me peame tegema kõik, mis võimalik, et seda jäilitada ja tugewamaks teha. Kuid me ei pea seda panema taewase wäe asemele. Me peame teadma, et Püha Waimu ei saa millegagi asendada. Organisatsioon, rahalised sissetulekud, isiklikud talendid, haridus, tehnilised abinõud, waimsed wõimed — need on kõik wägewad jõud töö lõpetamiseks, kuid nendega ei saa asendada nii wäga wajaliku Püha Waimu wäge.

Meie teine suur wajadus.

Meie teine suur wajadus töö lõpetamiseks on suur püsimine usk — usk Jumalasse, tema püha sõnasse ja tema eesmärgisse tööd pea lõpetada maa peal. Me elame ajal, kus usku alawääristatakse ja wähe harjutatakse. Populaarjes ristiusus räägitakse moodsast usust, heidetakse ära pühakiri, teotatakse Kristuse tegusid ja õpetust, kõrvaldatakse Iepituse weri, kaheldakse püha wäe üleloomulikus

tegewuses ja häwitatakse armuõpetuse auline lootus patuse jaoks. Säärane jutluswiis pole meile eeskujuks.

Wiimne rahwas ei pea minema hulladega usumatuseteed. Me peame pidama meeles alati, et ilma usuta ei wõi keegi olla Jumala meele pärast ja on täiesti wõimatu lõpetada tööd. Maailm on mitmed asjad seadnud usu asemele. Me ei tohi selles neile järele aimata. Kuna püütakse eitada Jumala õigust inimeste asjusse segada ja tahetakse wabaneda käsu maksuwusest inimeste jaoks, siis näeme selle järeldust kõikjal. On kaotatud endine kristlik kõlblus; ülekohus täidab maailma.

Meie kolmas suur wajadus.

Meie kolmandaks suureks wajaduseks on uus ja julgavam läbielu armuõpetuses, mida kuulutame. Tõde tundmine on üks asi; tõde wäe läbielamine on teine. Kristuse juures ei olnud wahet tõde kuulutamises ja selle läbielamises. Seepärast ta wõis ka ütelda: „Mina olen tõde“. Meie juures on sageli suur wähe usutunnistuse ja elu wahel, mis sünnitab arusaamatust ja takistust tööle.

Braeguse aja ja meie töö jaoks ei ole tõde teadmisest küllalt. Me peame kogema selle wäge. Me wajame täielikumat enesepühendamist ja alistumist Jumalale ja enese lahutamist maailmast ja tema wiisidest. Wõiks Jumala waim tulla ja anda meile wõitu ja valmistada meie südamed tema teenistuseks.

Me ei jõua kunagi lõpetada seda tööd inimlikkude plaanidega ja kawaga. Me ei jaksa teenida Jumalat, nagu seda nõuab meilt käesolew aeg, töö, rahwa seisukord, ja pea lõppewad maailma põllu wõimalused, kui meie südamed on patuga roojastatud. Töö juhtimiseks, armuõpetuse kuulutamiseks ja alandlikuks kristlikuks eluks me peame saama Kristuse lähedusesse tõmmatud. Me peame saama tõstetud kõrgemale tema armastuse wäe läbi, kõrgemale sellest maailmast ja tema kawast. Me peame leidma jõudu ja wäge, et ise wõita ja lõpetada meile usaldatud töö.

MEIE USUÜHINGUTE LIIDU

AASTAPEAKOOSOLEK

peetakse Tallinnas, 26.—30. augustil.

Avamiskoosolek [26. aug. õhtul.

Oodatakse rohket osavõttu.

Misjonivaim elab edasi

J. L. McElhany kõne

„Ja ma nägin otsekui klaasmerd tulega segatud, ja neid, kes võinust said metfalise peale ja tema kaju peale ja tema märgi peale ja tema nime aru peale, need seisid klaasmerde ääres, ja Jumala kanded olid nende käes. Ja nemad laulsid Jumala julase Moosese laulu ja Talle laulu ja ütlised: Suured ja imelikud on sinu teod, Issand Jumal, ja kõigevägemad! Diged ja tõsised on sinu teed, ja pühade kuningas! Kes ei peaks sind kartma, Issand, ja sinu nime austama, sest et sa üks püha oled, sest et kõik paganad tulevad ja kummardavad sinu ette, sest et su diged kohtumõistmised on avalikuks jaanud.“ Jlm. 15, 2—4.

Olen kindel, et iga jüda selle ilusa laulu mõjul (koosoleku ajal laulis koor) mõtleb jellele, mis see tähendab, näha Jeesust, Jumala Talle, kui lunastatud seisavad klaasmerel Jumala trooni ees. Kuidas meie südamed peafsid küll igatsema seda õnnistatud tundi, kus võime seista kõigi lunastatudega ja näha seda lõppematut au, mis avaneb meie surematule pilgule. Selle kirjaosa prohvetikuulutus ei ole veel täiesti tõdenenud. See on prohvetikuulutus, mis käib selle eelseisva aulise päeva kohta, kus Jumala lapsed kogutakse Tema riiki igast maailma osast. Seltoodud kirjeldus on prohvetikuulutuse täitumine või lõplik tõdenemine, mille leiame Jlm. 14, 6:

„Ja ma nägin ühe teise ingli keht taevast lendavat, jellel oli igavene ewangeelium, et ta seda pidi kuulutama neile, kes maa peale elavad, ja kõigile paganatele, suguharudele, keeltele ja rahwastele.“

See prohvetikuulutus näitab suurt tööd — igavese ewangeeliumi kuulutamist kõigile maailma rahwastele, viies neile Jumala armu sõnumit. Just aja lõpul peavad inimesed teadma, et „nõnda on Jumal maailma armastanud, et tema oma ainusündinud Poja on annud, et ükski, kes tema sisse usub, ei pea hukka saama, vaid et igavene elu temal peab olema.“ Nja lõpul peavad inimesed teadma, et lõplik ja täielik Jumala armastuse ilmutus leiab aset Jumala Poja tulemisel. Adventliikumise pioneerid võtsid selle prohvetikuulutuse oma töö aluseks. Nad töötasid ja ehitasid jellele alusmüürile. Ja nende töö tulemusena me näeme tänapäev, mis on võidud korda jaata.

Kogunedes jia üks päev teise järele on meie südamed olnud sügavasti liigutatud Jumala waimust; oleme kuulnud kaugelt maailma otsest tulnud meestelt õnnistuste sõnumeid ja adventkuulutuse edu aruandeid, oleme kuulnud Jumala sõna seletusi ja oleme ühinenud ühiselt palweks ja kiituseks. Oleme tõesti tunnud, et Jumal on siin;

J. L. McElhany,
Generaal-konverentsi esimees.

olen selle eest tänulik. Olen kindel, et hiljem waadates tagasi jellele koosviibimisele, meie jüda tunnistab, et Jumal on olnud meiega ja meid õnnistanud, et meid aidata ja julgustada, kui läheme edasi juuremale tööle töö kuulutamises kõigile maailma rahwastele.

Olen mitu korda siin koos olles mõtelnud, et mis mõtleksid meie töö pioneerid, ja mis nad ütleksid, kui võiksid nüüd tulla jia jaali ja näha seda, mis meie näeme — milline juur ja võimas töö on kaswanud jellele alusele, mille nemad rajasid.

Melikümmend kolm aastat tagasi anti meie Issanda teenri läbi järgmised sõnad:

„Lendawa ingli tabawa sümboliga on tähistatud Jumala rahwa tööd. Selles ülesandes töötavad taewa saadikud koos inimlike töölistega, et wiia wiimast kuulutust kõigile maailma rahwastele. . . On paljusid, kes palwetawad Jumala poole töö mõistmise pärast. Nad paluwad, et võiksid näha walguft kirjast; ja taewa Issand on saanud oma inglid, et töötada koos inimlike töödudega, et kõik, kes igatsewad elu, võiksid näha Jumala au.“ — „General Conference Bulletin“, 1893., lk. 294.

„Me peame minema sinna, kuhu Jumala ettenägewus on avanud tee; ja kui seda teeme, siis näeme, et taewa saadikud käiwad meie ees.“ Ma

peatun hetkeks, et lasta jellel imelisel ütelsusel wajuda meie meeltesse. „Me peame minema sinna, kuhu Jumala ettenägewus on avanud tee; ja kui seda teeme, siis näeme, et taewa saadikud käiwad meie ees ja suurendawad tööpõllu üle meie wahendite ja wõimaluste ulatawuse. Meie ees avanewa juure tööpõllu wajadus peaks kutsuma üles kõiki, kellele Jumal on usaldanud wahendeid wõi wõimalusi, et nad wõiksid pühendada iseennast ja oma kõike Issandale. Me peame olema ustawad majapidajad mitte ainult oma wahenditega, waid ka meie osakssaanud eesõigustega ja armuga, nii et meid wõidakse ühendada Immanueli lipu alla. Eesmärgid ja otstarbed, mida peab saawutama pühendunud misjonär, on väga paljusisaldawad. Misjonäri tööpõld ei ole piiratud ei seisustega ega rahwusega. Põld on maailm ja tõewalgus peab tungima maailma pimedatesse osadesse palju lähema ajaga kui paljud mõtlewad jelle wõimaliku olevat.“ — Sealjamas.

Kui waatleme tähelepanemiswäärt ja imestatawat tõsiasja, et tänapäew kõlab see kuulutus maailmale 573 keeles, siis wõime pisutki mõista eeltoodud sõnade tähendust. Ja, armsad sõbrad, ma usun, et me läheneme jellele ajale, kus Jumal lõpetab oma töö maa peal õiguses, sest Tema töö on siin kiire. Praegu on meil suur wõimaluspäew.

Pöördudes jälle hetkeks meie pioneeride läbieludele, lubage meele tuletada üht peamist põhijoont, mis sai wäljapaistwaks jelle liikumise alul. Meie eelkäijad panid jellele liikumisele aluse ohwerdamise waimus. Ohwriwaim ongi jelle töö teinud selleks, mis ta tänapäew on. See on seesama waim, mis põhjustas Jumalat saatma oma Poega siia patusesse maailma inimeste lunastajaks. Ma tänan Jumalat, et ohwriwaim ei ole waibunud tema rahwa seas kõigi nende aastate jooksul (kostujid hüüdes: „Amen!“). Ma usun, et see waim ikka elab iga jelle kuulutuse uskuja südames ja elus.

Ma mõtlen neile isadele ja emadele, kes on töötanud läbi palawate päewade ja külmade talwede, et saata kooli oma poegi ja tütreid ja neid siis anda heatahtlikult misjonile kõige maailma otstesse minekuks — see iseenesest on tõendus, et ohwerdamise waim elab meie rahwa südames. Tänan jelle eest Jumalat.

Mitte kaua aega tagasi olin konwerentzi koosolekul ühes meie osariigis. Seal tuli siis ühel päewal minu juure keegi õde, kes oli aastates külsalt edasi jõudnud. Ta astus minu juure kartlikult. Surusin teretades tema kätt. Kui wõtjin tema käe, siis mõistsin, et ta oli üks ema, kes teadis, mis tähendab kehaline töö ja waew, sest tema käsi oli tööst kõwa ja kare.

See õde rääkis minuga ja sõnas: „Sa oled Washingtonist, eks ole?“ Ütlesin: „Jaa.“ — „See küll,“ jatkas ta, „kas sa wõid mulle midagi ütelda minu pojast? Kuulsin, et ta olevat haige, kuid

pole enam temalt mingit teadet saanud. Tahaksin meeleldi temast midagi kuulda.“

Kui see armas ema rääkis minuga, siis pisarad ilmusid tema silmi ja weeresid maha mööda palgeid.

Küsisin: „Õde, kes on sinu poeg?“ Ta ütles mulle tema nime — see oli üks meie hästituntud tööliji Hiinas. „Do,“ mõtlesin iseeneses, „see awaldab ohwriwaimu!“

Warsti pärast seda wõtjin osa ühest teisest konwerentzi koosolekust. Seal tuli minu juure üks wanem mees ja küsis peaaegu sellesama küsimuse: „Kas sa wõid mulle rääkida midagi minu pojast?“ Ta nimetas mulle ka tema nime. See tööline oli kaugel Hiinas. Ja siis oli parajasti suwi, millal Hiinat ujutas juur uputus. Üteltsakse, et see uputus oli kõige juurem, mis on kunagi maa peal aset leidnud Noa päewist siit saadik. Seal töötas siis jelle mehe poeg Jumala riigi töös uputuselt ülenjutatud maakohtades. Selle mehe nägu muutus ja pisarad weeresid maha mööda tema palgeid, kui ta päris mult teateid oma poja käekäigu kohta. Seal sai mulle selgeks uus tõsiasi — ohwriwaim ei ole surunud meie rahwa südamest.

Ühike aeg tagasi peatusin Loma Lindas. Seal tulid minu juure üks noor arst ja tema tulewane naine. See noor doktor ütles, et ta on kuulnud, et Tiibeti piirkonda on waja üht arsti ja et tema on walmis minema sinna. Rääkisin nendega tükk aega. Ma ei teadnud täiesti, mis neid mõjutas järgima niisugusele kutsule. Kirjeldasin neile raskust ja häda, mis neil tuleb kannatada sellisele maale pääsemisel. Maalisin neile seda rasket mere-reisi, ja et peawad isegi ehk käima jala mööda maad, üle mägede ja orgude, läbi bandiidiohtlikude piirkondade. Pöörasin noore õe poole ja küsisin: „Oled sa tahtlik jeda kõike kandma?“ — „Ja olen,“ wastas ta. Siis pöörates noore mehe poole küsisin: „Wõid mulle ütelda, miks tahad sa jelle kutsu peale sinna minna?“ Soowite kuulda tema wastust? Wõin jelle teile anda. Wastus oli õige lihtne. Ta sõnas: „Ma usun, et Jeesuse tulemine on ligi ja tahan aidata inimesi walmitada Tema tulemiseks.“ See wastus, mu sõbrad, rahuldab mind täiesti. Noor mees, kelle südames põles niisugune soow, wõis minna kuni maailma otsteni ja waadata julgelt wastu igale raskusele ja takistusele.

Tänan Jumalat, et soow hingelid päästa ei ole surunud wälja nende südamest, kes usuwad seda kuulutust. Wäljas maailma misjonipõllul on kaewatud kümneid ja kümneid haudu misjonäridele, kuhu on jängitatud meie kaastöölised, sõbrad ja armsamad. Kui täna siin koos olles mõistame, mis nende ohwerdamisega on saawutatud, kas tunneme siis kahju? Kas tahame seda tagasi wõtta? Ei, ma olen kindel, et me ei taha.

Kui mõned päewad tagasi saabus meie wenna C. C. Crisleri surmateade, siis kurwastas see mind väga. Enne kui Hiinast lahkusin, külastasin teda

Mis Jumal on teinud

A. H. Piperi kõne

A. H. Piper pidas San-Francisko koosviibimistel sügava waimuliku kõne Jumala tööst oma rahwa keskel. Alwaldame selle, et see wõiks olla ka meie usu kinnituseks. Oma uurimise aluseks wõttis ta Jesaja 41 peatüki:

„Olge wait mu wastu saared! ja rahwas wõtku uut rammu, tulgu nemad ligi ja rääkigu siis, läbi ühtlasi ligi kohtusse. Kes on üles äratanud selle, kes hommiku pool? Kes kutsus teda õiguse poole enese järele käima? Kes andis tema kätte paganad ja pani teda kuningate üle walitsema? Kes andis neid kui põrmu tema kätte ja kui kõrred, mis laiali aetakse, tema ammu kätte? Ta ajas neid taga, läks edasi rahuga oma jalgade teerada, mis ta enne ei olnud käinud. Kes on seda ette wõtnud ja teinud? See, kes kõige põlwe rahwa kutsus algusest: mina Jehoowa, olen esimene, ja wiimistega mina olen see.

ja tema perekonda kodus. Ta rääkis minuga oma tulewikutööst. Siis lahkusin, kuid tundsin tema pärast pisut kartust, sest nägin, et ta oli haiglane ja wäsinud. Kuid teadsin ka, et tema südamele lausus juur koorem nende Hiina prowintside rahwaste pärast.

Enne, kui ta pidi tulema nüüd siia konverentfi koosolekule, tahtis ta Hiinas oma tööd kokku wõtta ja tegi selle eesmärgiga reisi oma kaugele piirkondadele, olles sealjuures poolhaige, kuid kohumata waimuga. Reisis wäljas töös wend Appeli, tema naise ja mõnede teiste meie töölistega, jäi ta haigeks kopsupõletikku. Teised nägid tema hädaohtlikku seisukorda ja tahtsid teda wiia eesliga tagasi Lanchow'sse, et seal teda jätta misjonihai glasse. Kuid kahepäewa teekonna kaugele Lanchow'st kaotas wend Crisler meelemõistuse. Nad peatusid temaga ühes waikes hiina öömajas ja kandsid teda wälja hoowi peale, kus ta lamas kaks päewa meelemõistuse olekus. Selle aja sees tuli ta meelemärgusele ainult mõneks lühikeseks silmapilguks; ja nendel lühikestel silmapilkudel laulis see surija laulu:

„Ta jaadab mind, oh imearm,
kes olen waene muld ja põrm.
Kus seisjan ehk kus kõnnin ma,
seal on Ta ikka minuga...

Kui mure-orgu juhtun ma,
siis lähen läbi rõõmuga;
ehk kõrwe teel ka tunnen end,
ta käsi ikka jaadab mind.“

Saared nägid seda, ja kartsid; maailma otjad wärisesid, astusid ligi ja tulid sinna. Üks wõttis teist aidata ja oma wennale ütelda: Ole wahwa! Ja puusepp kinnitas kullaseppa, kes haamriga siledaks teeb, mis on taotud alasi peal, ja ütleb sellest, mis on joodetud: See on hea! ja kinnitab seda naeltega, et see ei pea kõikumama. Aga sina mu julane Jisrael, Jakob, keda ma olen ära walitسنenud; Abrami sugu, kes mind armastas; sina, keda ma olen kätte saanud maailma otjast, ja olen sind tema ülemate seast kutsunud, ja ütlesin sulle: sina oled mu julane, ma olen sind ära walitسنenud ja ei mitte ära põlanud — ära kardada mitte, sest mina olen sinuga; ära waata mitte enese ümber, sest mina olen ju Jumal, ma teen sind tugevaks, ma aitan sind ka, ma pean sind ülal oma õiguse parema käega.“ Jes. 41, 1—10.

Tänu Jumalale, et oleme seotud tööga, mille

Siis kaotas ta jälle meelemõistuse ja suri. Do armjad, sõbrad, tahaksin teile ütelda, et ohwriwaim ei ole weel surnud. Täna Jumalat selle eest. Miljoneid on ohwerdatud heatahtlikust südamest töö edendamiseks. Kas tagajärjed tajuvad seda ära? Mu sõbrad, waadake oma ümber ja pange tähele, mis te näete. Wastus tuleb teile: „Ja, tuhat korda ja.“ Kui vaatame tulemuksi, siis näeme, et kõik annetamine ja ohwerdamine on end rikkalikult tajunud. Inimesed annawad ning jatkawad oma annetamist, sest armastus selle kuuluse wastu põleb nende südames.

Me pühendame oma wahendeid misjonitööle ja näeme juba siin osa neid protsjente, neid tulemuksi, mis meie annetused on toonud. Aga kui ükskord koguneme seal klaasmere ääre, et ühineda selle suure hulgaga ja laulda wõidulaulu, Moosese ja Lalle laulu, kas kahetseme siis seda, mis oleme teinud siin? Ei, ei, me ialgi ei kahetse. Kui seal meile tuleb mingi kahetsusetunne, siis kindlasti see, et me ei ole teinud rohkem. Tahame täna rõõmstada neist eesõigustest, mis meile on toonud ohwerdamine selle töö kuulutamises.

Ma palun, et see uus aeg, mis meile nüüd awaneb, wõiks olla edu, saawutuste ja hingede-wõitmise aeg kõigis maailma osades. Me ise peame üles tõusma. Peame wõtma oma õlgadele wastutuse, et teha rohkem ja alati rohkem Issanda töö edendamiseks. Pööran täna üleskutsuga iga uskuja südame poole, et aitaksite kaasa seda teostada.

Olen täiesti weendunud, et see liikumine, see kuulutus, paigub waljuks hüüdeks ja lõpetatakse jellesamas ohwriwaimus, mis awaldus alulgi.

eesmärk on kanda igawest ewangeeliumi kõigile rahwustele, suguharudele, keeltele ja rahwastele. Jumal soowib, et teakime, et just siis kui tunneme teda ja mis ta on teinud, on meil ka meelekindlus ja ojarwis minna rahwaste keskele ja tutvustada neile teda. Me omame siis uue meele ja wõidame eelarwamised, mille läbi oleme orjastatud nii kaua.

Pange tähele eriti seda salmi: „Kes on ette wõtnud ja teinud? See, kes kõige põlwe rahwa kutsub algusest.“ Siin Jumal wõtab arwesse kõik rahwad juba algusest ja tunnistab end jamaks, kes kaitseb oma rahwast. „Mina Jehoowa, olen esimene, ja wiimistega mina olen see.“ Ma tänan Jumalat, et just nii kuidas ta on olnud ennem rahwastega, on ta tänapäew selle põlwega ja selle rahwaga.

Me küsime jällegi: Kes on teinud kõik need imelised asjad, mis on jutustatud sellel konwentsentzil? Kes teeb seda tööd? Wastus kõlab läbi aegade, ja see on sama tõsine tänapäew kui see oli möödunud aastatel: „See on Jumala töö; see on imeasi meie silme ees.“

Üks meie kui rahwa juurimaist hädaohtudest on see, et me kirjutame tehtud töö oma arwele. See on suur wiga. „Asjata on inimeste abi.“ „Soidke inimesilt, kelle hingeõhk on tema nina-foormeis; sest kelle hulka peab teda arwatama?“

Wennad, kui on saawutatud wõitused — ja seda on; kui oleme jõudnud edasi — ja me oleme; kui me toome sellele suurele kongressile wõitude aruande, peame teadma, et Jumal on teinud seda meie eest, me pole seda teinud ise. „Mina, Jehoowa,“ ütleb ta, „olen esimene, ja wiimistega mina olen see.“

G. F. Jonesi kogemus.

Palju aastaid tagasi sõitis G. F. Jones Sidneyst wälja, et alata tööd Saalomoni saartel. Tal polnud mingit kutsjet ühelgi suguharult. Ta lihtsalt palus Jumalat juhataada teda sinna, kus ta wajab tema tööd. Wend Jones on usu-mees, palwe-mees, mees, kes usaldab Jumalat, ja Jumal wõib tarwitada sääraseid mehi. Nii wäljus ta aurikult saarestiku pealinna. Esimene mees, keda ta kohtas, oli kaupmees, kes ütles temale:

„Mida teete siin? Mis on teid toonud siia selle wäikese paadiga „Adwent Herald“?“

„Olen siin, et teha misjonitööd ja purjetada nendel meredel.“

„Kuidas wõite sõita nendel meredel ilma kelletagi, kes tunneks neid paljusid salakaljuseid, mis ümbritsewad Saalomoni saari?“

„Ma ei tea seda,“ ütles kapten Jones, „kuid Jumal teab.“

„See,“ ütles wana kaupmees, „tahan ütelda teile, mida kawatsen teha. Teie wõite saada minu pootsmann-poijsi, minu juhtiva käe, ma saadan ta teie paadile. Te wõite purjetada neil meredel tema abiga.“

Meeger-misionär S. Willson Sierra-Leone endise naismisionäri A. Nuta saatel tutvumas Tallinna linnaga.

Siis külastas meie wend walitsejat, kellele alus see suur maa-ala. See mees polnud mitte Jumala armastaja. Ta ei elanud kristlaste põhimõtete järele. Ta küsis wend Jonesilt: „Kust mõtlete siis alustada?“

Wend Jones wastas: „Ma pole päris kindel, kuid ma palun et taewa Jumal juhiks mind; olen tema tööline ja soowin järgida tema juhtimisele.“

„See,“ ütles see mees, „ma ütlen teile kuhu minna. Ma mõtlen, et wõin juhataada teid suguharu juure, kes wõtab vastu teie õpetuse.“ Ja, ta juhtis wend Jonesi tema naisega just Titango külla ja seal algas meie töö. Kes oli nüüd see, kes juhtis seda plaani? Oli see wend Jonesi ojarwis, mis otsis õige paiga ja õige suguharu, kus alata tööga? Ei iial, wennad. Wastuse leiame kirjast: Jumal tegi seda. Ja tänaasel päeval täname Jumalat, et Saalomoni pioneer oli mees, kelle jüda oli ühenduses Jumalaga. Jumal õnnistas imelikult seda oluforda.

Ninult üks tüdruk.

Tahaksin jutustada teile teise näite Uus-Hebriidide saartelt. Seal oli üks tüdruk, kes soowis minna kooli. Paganlikul Uus-Hebriididel pole naisel wäärtust, nagu meie siin seda mõistame. Kuid see tüdruk soowis minna kooli. Ta palus

(Lõpp — lht. 93.)

Neeger-misjonäri külastäik

Tallinna kogudustele oli rõõmustavaks sünd-
museks Sierra-Leone neeger-misjonäri S. Willsoni
külastäik. Ei olnud kindlasti ette teadagi tema
tulokust ja koosolekust, waid samal päewal awal-
dati lehes koosolekukuulutus, ja koosolekule ilmus
nii palju rahwast, et püstiseisjatestki oli palwela
wiimse võimaluseni täidetud. Konverentsidegi
pühul õhtustel koosolekutel ei ole olnud nii palju
rahwast. Oli kogu Tallinna kohta esimene juh-
tum, kus neeger tuli kuulutama ewangeeliumi.

Kõiki huwitas neegri olemus. Ta on wäitefe
kaswuga, läikwa pruun-musta näoga ja sünnus-
tade juustega. Ülihuwitaw on ta euroopalikus
riietuses, kuna meie ei ole harjunud nägema mus-
tanahalist inimest. Pildis ešines ta omamaali-
ses pikas kuues, mis oli walge siniste triipudega.
Oma olekuga ta jätab hea mulje.

Tema kõne oli kokkuvõttes järgmine: Mul on
rõõm olla siin, ja näha teid, kes olete olnud
walmis ohwerdama meie jaoks. Aafrika usklikud
olid rõõmsad saates mind teie juure. Igalt poolt
saadeti terwitusi. Nemadki tahawad wõidelda ja
olla ustawad kuni Issand tuleb. Nad tahawad
olla tänulikud selle eest, mis teie olete teinud nende
heaks. Meil on suur rõõm, et wõime omada
ewangeeliumiwalguse. Ma tänan siia kutse eest.
Tänan ilusate lilled eest, mis te olete minu jaoks
siia asetanud. Ma tänan ka nende ilusate laulude
eest, mis koor ette kandis.

Ma räägin teile, mis ewangeelium on teinud
Aafrikas. Te olete ohwerdanud misjonitööks.
Teid huwitab, kas see waew on end ära tasunud.
See toob uue elu, uue lootuse neile, kes on pimedu-
ses. Nagu Paulus ütleb, et teda on läkitatud nende
filmi lahti tegema, et nemad pimedusest wõiksid
pöörata walguse poole, ja saadana wõimusest Ju-
mala poole. Apt. 26, 18.

Aafrika on olnud pimeduses. Inimesed ei ole
mõistnud Jumalat, ei ole osanud temale ligineda.
Paganad pimeduses kummardawad kiwi- ja puu-
kujusid. Minu käes on üks niisugune kuju, mida
seal kummardatakse (näitab üht kiwist jumala-
kuju). Aafrika inimesed ei oska armastada Ju-
malat. Nad kardawad waimu. Nad ei armasta,
waid kardawad jumalaid, ja toowad neile ohwreid,
et need hoiduksid eemale ega teeks paha, ei tooks
haigusi ja muid õnnetusi. Kes neile oma „abi“ pa-
kuvad waimude peletamiseks, on nõidarstid. Neid
peetakse wahemeesteks inimeste ja waimude wahel.
Nõidarstid müüwad inimestele juure raha eest
„kaitsewahendeid“. (Näitab mingit asja, mis se-
takse keha ümber. Peale selle näitab weel paar
teist esemet, millega paganad tegelewad enesekaitse

otstarbel). Nad usuwad neisse asjadesse, sest jaa-
tan on neid pimestanud.

Ma tänan Jumalat, et on olnud misjonärid,
kes on tulnud meie juure. Ma tänan Jumalat, et
mina olen wõinud teda tundma õppida. Ma läksin
oma kodukiilla. Nad ajasid mind ära. Wiimati
jain ma luba. Ma rääkisin neile. Mõned tulid,
aga paljud ei taha ka kuulda. Nüüd on selles külas
hingamispäewakool neljakümne liikmega. Nad on
rõõmsad ja tänawad Jumalat. Misjonärid pöö-
rawad rahwa ära ebajumalate kummardamisest.

Edasi misjonär kirjeldas Aafrika loodust ja elu,
wiis meid nagu ühest kohast teise. Maapinnal on
mitmesugused loomad, kellede wastu meil wõib tek-
kida hirm. Aga misjonär wiib meid ifka edasi.
Seal on inimesed kokku tulnud. Nad on metsikud,
joobnud ja määrdinud. Me wõibolla ei taha nen-
dele läheneda. Seal asub neegri onn. Meil tekib
wastikus sinna sisse astudes. Seal on lapjed, kelle
eest ei hoolitse isa, waid ainult ema. Mõne onni
juures wõime leida kuni kakskümmend naist. Kõik
nad kuuluvad ühele mehele. Mees on nende eest
maksnud hinna. Neil ei ole wabadust. Mees on
nende wastu farm, ta wõib neid peksta. Aafrika
naine waatab wastu ainult halwale tulewikule, ta
wõib saada müüdnud.

Kui needsamad paganad on saanud kristlasteks,
siis on oluford hoopis muutunud. Wiimased on
korralikult rietatud. Kaitsewahendid on kadunud.
Mees ei pekka enam naist. Inimesed kogunewad.
Neil on puhtad käed, puhtad näod ja puhtad mõt-
ted. Enne need inimesed hüppasid tule ääres ja
mõitlesid kurjusele, nüüd aga laulawad waimulikke
laule ja teawad, et Jeesus neid armastab.

Toonud selle kirjelduse, misjonär jatkas: See
on, mis teie ohwer teeb. Me täname, mis olete
teinud meie jaoks. Ma seisan teie ees tunnistu-
seks, mis tõde ehk kolme-ingli-kuulutus wõib
teha. Aafriklane wõib tänada, et ta on leidnud
tõde, ja ühtlasi wõib tänada puhta elu õpetamise
eest ja nõidarstide mõjust wabastamise eest. Kui
aafrika naine tänab tõde eest, siis tänab ta ühtlasi
puhta ihu eest, hea abikaasa eest ja terwete laste
eest. Nad on tulnud pimedusest walguse juure. Nad
tänawad selle eesõiguse eest. Misjonäri töö ei ole,
et tulge, ma räägin Jeesusest. Esimene asi on anda
arstiabi, õpetada puhtasti elama. Kas teil on
kajju, et olete ohwerdanud paganate jaoks? Üks-
ford arwaneb aeg, millal te saate näha oma töö
wilja.

Kas aafriklased on ka ustawad tõdes? Nad on
ustawad. Mõned peawad ka kannatama. Ei ole
ferge aafrika naisel saada adventistiks. Aga siiski
nad on õnnelikud ja tänulikud.

Meie kokkutulek

Jumal on oma rahva juht ja tugewus. Ta ise sõdib nende sõdimised ja tahab neid õnnistustega täita. Selles saab Issanda nimi austatud, kui teda usaldatakse ja temalt õnnistusi oodatakse. Selleks peab rahvas end pühitsema. Nad peavad end lahutama asjust, mis on kõigewägewamale vastu meelt ja tema waimu kurwastawad. Nende südamete seisukoht on mõõduandew taewaste õnnistuste saamises.

Jumala rahvas on alati õigustatud tulema oma Issanda juure ja temalt alanduses abi ja õnnistusi paluma. Siiski on teatud ajad, kus nad erilisel wiisil võivad oodata Issanda ligiolekut ja osasaamist tema armust. Üks niisugune aeg on igaaastane kontwerentfi või aastapeakoosoleku aeg. Siis kogunevad usklikud üle maa kokku, et ühiselt wennalikus armastuses Issanda sõna uurida, palwes olla, töö üle aruandeid ja läbielamisi kuulata ning plaanijid teha tulewiku töö jaoks.

Mida tõsisem on aeg ja suuremad nõuded kogudusele, seda tähtsam on jäärane kokkutulemine. Iisrael seisis otstustawa sammu — Kaananisse sissemineku eel. Seal wajasid nad Jumala eriliselt ja imelikku abi. Inimese jõud ei wõinud neid kunagi üle aidata raskustest ja wastupanudest, mis nende ees seisid. Tänapäewa Iisrael seisab taewase Kaanani rajal. Prohwetikuuulutused ja maailma-olulorrad näitawad, et meid ümbritsewad suured segadused ja raskused. Sõelumise, läbitatsumise aeg on käes. Selles olukorras, et läbi minna õndfusse maale, wajame Issandalt eriliselt tarkust ja Püha Waimu juhatusi ning wäge. Otsustatakse

Ma tahan, et te minu häälest kuuleksite aafriklaste hüüdeid. Ma tänan teid misjonäride eest, ma tänan teid abi eest! Tänan! (Selle sõna lausus eesti keeles.) Mõtlege nendele hulkadele Aafrikas, kes on pimeduses. Mõtlege aafrika naiste ja tütarlaste peale.

Jumal aidaku teid jatkata tööd kuni see on lõpetatud!

— Meid sõnu rääkis neeger-misjonär ja teda kuulati suure huwiga. Koosolek lõppenud, neeger ruttas uksele, et terwitada koosolijaid. Ja seda võimalust jättis waewalt keegi kasutamata, et suruda neegri kätt ja seista temaga filmi filmi vastu.

Lõpuks jäid weel kõik noored kokku, et wiibida musta misjonäriaga. Wiimane pööras kõnega noorte poole, andis üle aafrika MB-laste terwitused ja rõõmustas, et tal awanes nii hea võimalus terwitusi üle anda. Oma südamesoowina rõhutas ta, et tahaks meid näha ükskord Jumala riigis, et tema wõiks leida meid ja meie teda.

maailma ja ühtlasi iga üksiku inimese saatuse. Iga- wene ewangeelium peab kantama kõige kaugema- tesse maailma otsadesse. Ja see ülesanne on meil kui rahwal teostada. Siin wajame eriliselt taewa abi.

Juimsoo waenlane teab, et tal on pisut aega üle jäänud. Ta tahab häwitada usklikke ja Jumala tööd. Selleks töötab ta wäliselt ja koguduse sees. Wiimane wõitluswiis on isegi hädaohtlikum kui esimene ning selle vastu peame olema eriliselt walwel.

Kontwerentfi aeg peab olema puhastuse ajaks kogudusele. Säärane kokkutulemine on wajaline õige seisukorra kindlaksmääramiseks ja enese leidmiseks. Me wõime hõlpsasti sattuda walemõjude alla, eriti siis kui waenlane kasutab selleks olufordi ja inimesi. Meeled saawad täidetud igapäewaste piisajadega, mis wõiwad aga rikkuda hingerahu ja meelte tasakaalu. Kontwerentfil on võimalus pääseda sellest seisukorrast. Selgus küsimustes ja olufordades on mõnegi reitwa wõtmine waenlaselt.

Kristlane wajab alata naut läbielu ja jõudu wõitluse teel. Wäsimus kipub wahel peale, kui peame seisma päew päewa järele wõitluses. Puhkus on hea sõdurile. Niisuguse waimuliku puhkuse ajana tahaksime näha kontwerentfi päewi. Iga- le osawõtjale wõib saada osaks läbielu, kus ta wõib ütelda: „Ma olen Issandat palgest palge näinud, ja minu hing on päästetud.“

Kontwerentfi aeg peab süwendama wennalikku armastust, ühistunnet ja osasaamist usklikkude seas. Sellest tuntakse Kristuse jürgreid, kui neil on armastus isekeskis. Wäikeste arusaamatuste, oma waletunnete tõttu wõiwad wahest katteda, wä- hemalt lõtwneda armastuse ja kokkukuulutus- se sidemed, ja see oluford on kahjulik asjaosalisele ja tervele tööle. Kui wõime kokku tulles üksteist näha, ühiselt kuulata Õnnistegija häält ja tema ees palwes kummarduda, siis peab ka kaduma aru- saamatus ja ükskõiksus meie omawahelises läbi- käimises.

Kontwerents toob kindlasti naut elustust ja wärskust misjonitwaimus. Adwentrahwas on nii- hästi ennustuste kui tõelisuse põhjal austatud suure ülesandega. Nad on kutsutud walgusekand- jateks, tõelewitajateks. See teadmine oma üles- andest ei tohiks meis kunagi kaduda. Ülesande tähtsust ja aulisust tuleb meil wahete-wahel waa- delda ja selle üle selgusele jõuda. Samuti tuleb meil ammutada jõudu, wäge ülalt, et innustatult sooritada ülesannet.

Issand töötab olla meie keskel, kui koguneme tema nimel. Temal on suured õnnistused walmis sel ülitähtsal ja tõsisel ajal, et neid wälja puistata oma rahwale, ja nende läbi kõigele maailmale.

Kiusatus ja langus

Peatükk raamatust „Patriarhid ja prohvetid“

(Järg.)

Gewale näidati muret ja walu, mis hiljem pidi olema tema osa. „Ka Issand ütles: „Sinu himu peab su mehe järele olema, ja seejama peab su üle walitsema.““ Loomisel Jumal tegi ta Adamale samaväärseks. Kui nad oleksid jäänud kuulelikuks Jumalale, kooskõlastumult tema juurele armastuse käsule, oleksid nad ikka olnud üksmeelses isekeskis; patt tõi aga lahkmeele, ja nüüd võidi hoida ühtmeelt ja kooskõla ainult ühe poole alistumise tagajärjel. Gewa oli olnud esimene üleastumises, ja ta langes kiusatusse seepärast, et ta vastu jumalikku näpunäidet oli lahkunud oma mehest. Tema pahwete peale patustas Adam ja nüüd tehti ta alluwaks oma mehele. Kui langenud inimkond oleks järginud Jumala käsus väljendatud põhimõttele, oleks see otfus, kuigi efileferkinud patu tagajärjedest, olnud neile õnnistuseks; mehele antud ülewalitsuse wäärtarwitus aga on teinud naise osa elus tihti libedaks ja koormavaks.

Gewa oli olnud täielikult õnnelik oma mehe kõrwal Eedenis; kuid sarnasena rahutuile Gewadele tänapäew hellitas ta lootusi jõuda kõrgemasse olukorda Jumalast määratud osast. Katjel, tõusta üle algusliku olukorra, langes ta sügawale selle alla. Sama tulemise saawutamiseks kõik need, kes pole tahtlikud kooskõlas Jumala plaaniga endale wõtma elukohustusi. Oma pingutuses lohtade järele, mille jaoks Jumal pole neid teinud kõlbulikeks, on paljud ohwerdanud oma naiseliku wääriluse ja iseloomu õilsuse, ning täitmata on jäänud ülesanded, millest lohtustanud neile taewas.

Adamale ütles Issand: „Et sa oled kuulnud oma naise sõna ja söönud puust, millest ma sind käskisin ja ütlesin: Sina ei pea mitte sellest sööma; äraneetud on maa sinu pärast, waewaga pead sa sellest sööma kõige oma eluaja. Sa kibuwitsi ja ohakaid peab ta sulle kasvatama ja sina pead wäljarohkustid sööma. Oma palgehigis pead sa leiba sööma, seni kui sa jälle mullaks saad, sest sellest samast oled sa wõetud; sest sina oled põrm ja pead jälle põrmuks saama.“

See polnud Jumala tahe, et patutu paar pidi midagi teadma kurjast. Tema oli annud neile hea ja neist hoidnud eemale kurja. Kuid tema käskude wastaselt olid nad söönud keelatud puust ja jatkajid selle söömist — omajid tundmise kurja üle — kogu oma elu aja. Sellest ajast peale on inimjugu pandud wälja saatana kiusatustele. Õnneliku töö asemel pidid olema mure ja waew inimesele osaks. Nad pidid alluma pettumusele, murele ja walule ning lõpuks surmale.

Kogu patu all olew loodus pidi inimesele näitama Jumalale wastuhakkamise tagajärge ja ije-

loomu. Kui Jumal lõi inimese, tegi ta teda walitsejaks maa ja kõigi elawate olemuste üle. Nii kaua kui Adam jäi ustawaks taewale, allus temale kogu loodus. Kui ta aga hakkas vastu jumalikule käsule, tõusid tema walitsuse vastu ka madalamad eluolemused. Ni tahtis Issand oma juures halastuses inimestele näidata oma käsu pühadust, wiies neid niikaugele nende oma läbielu põhjal. Ta näitas hädaohtu, mida toob jellest kõrwaleastumine ijege wäiksemal määral.

Ja see waewa- ja mure-elu, mis pidi olema inimeste osa hiljem, määrati kindlaks armastuses. See oli fool, mille tegi tarwilikuks patt, et asetada piir lõbule ja firele ning arendada enesewalitsumist. See oli osa juurest Jumala plaanist, et tõsta wälja inimest patu alawäärtusest ja hukatusest.

Meie esimestele wanematele antud hoiatus: „Mil päewal sina sest sööd, pead sa surma surema“ — ei tähendanud, et ta pidi surema just sel päewal, mil ta maitstes keelatud wilja. Aga tol päewal pidi wäljendatama see tagasiwõtmata otfus. Surematus oli temale töötatud kuulelikkuse tingimuse; üleastumise läbi kaotas ta aga igawese elu. Samal päewal pidi ta mõistetama surma.

Et elada püüwat elu, pidi ta ka sööma elupuust. Kui see puudus, pidi wähenema järjekindlalt tema elujõud, kuni kustub elu. Saatana plaan oli, et Adam ja Gewa pidid sõnakuulmatuse läbi tõmbama enesele Jumala pahameele, ja kui nad ei saa andeks, siis lootis ta, et nad sööwad elupuust ning jatkawad seega elamist igawesti oma patus ja wiltsuses. Kuid kohe pärast inimese langust tehti pühadele inglitele kohustuseks kaitsta elupuud. Need inglid olid ümbritsetud helkiwaist walguskirtest, mis näisid wälkuwate mõõkadena. Ükski Adamaga perekonnast ei tohtinud astuda üle piiri, et maitsta eluandwat wilja; nõnda pole ka ühtki surematut patust.

Hädade wõetus, mis woolas meie esimeste wanemate üleastumisest, näib paljudele liig hirmsa karistusena säärase wäikeste patu eest; ja nad asetawad küsimuse alla Jumala tarkuse ja õigluse. Kui nad aga juurdleksid sügawamalt oma küsimust, siis näesid oma eksitust. Jumal lõi inimese oma näo järele — wabana patust. Maa pidi täidetama olemusest, kes on ainult wähe madalamal inglitest; nende kuulelikkus pidi aga läbi katsumata, sest Jumal ei tahtnud luua maale sääraseid olemusi, kes ei hinda tema käsku. Oma halastuses ei ajetanud ta aga Adamale rasket katset. Ja et keeld oli nii kerge, oli patt eriliselt suur. Kui Adam ei suutnud läbi teha wäiksemat proowi, poleks ta suutnud kanda ka suuremat, kus temal oleks lajunud suurem wastutus.

Oleks pandud Adamale suur läbikatsumine, võiksid ütelda need, kelle süda on kaldum kurjale: „See on tähtsusetu asi, ja Jumal ei võta ju püüasju nii täpselt“ ja nii oleks alatine üleastumine asjus, mida peetakse väikesteks. Jumal on aga ilmutanud, et iga väiksemgi patt on talle jõleduseks, ja et see on üleastujale hukatuslik kurjus, ja kui sellel lubatakse kaswada, kahjustab see maailmtonna häädäekäiku. Gewale paistis see püüasjana, et ta maitstes keelatud puu wilja ja ka wiis oma mehe üleastumisele; tema patt aga awas wärawad, mille läbi hädade uputus wõolus maailma. Kes wõib hetkeliselt mõõta hirmsaid tagajärgi, milliseid tõmbab endaga kaasa üks wäärtsamm.

Paljud ütlevad, et käsi pole maksen inimesele ja tõendawad sellega, et nad ei taha järgida tema eeskirjadele. Kui see on õige, miks pidi aga siis Adam kandma üleastumise karistust? Meie esimeste wanemate patt tõi süü ja häda maailma, ja kui meie Jumalal poleks olnud halastust, oleks see tõuganud inimese lootusetusse meeleheitelisse. Ütski ärgu petku end. „Surm on patu palk.“ Jumala käsi wõib tänapäew sama wähe astuda üle ka tänapäew oma surmate üle. Ornade, armjate lillide üle.

Oma patu järele ei tohtinud Adam ja Gewa enam elada Edenis. Nad palusid tõsiselt, et wõiksid jääda oma endisele kodumaale. Nad tunnistasid oma wiga, tõotasid tulewikus olla kuulelikud oma Jumalale. Wastus oli aga, et nende iseloom on nõrgestatud ja saatanaile awaneb kergem pääs nende juure. Oma endises olukorras on nad andnud järele kiusatusele, ja nüüd teadlikus süüis nad omawad weelgi wähem jõudu kinnitada oma õi-

gust. Mänduses ja kurbuses jätsid nad jumalaga oma ilusa kodu ja läksid wälja, et elada maal, kus lajub patu needus. Kõrd olnud nii pehmes ja ühtlases temperatuuris tekkisid nüüd märgatawad wõnkumised, ja et kaitsta neid suure kuumuse wõi külma eest, walmistas Issand neile karwadeft riide.

Kui nad närtiswas lilles wõi langewas lehes nägid esimesi langusemärke, kaebasid Adam ja Gewa sügawas kurbuses, nagu kaebawad inimesed tänapäew oma surmate üle. Ornaed, armjate lillide surm oli walu põhjus; kui aga toredad puud langetasid oma lehed, tõi see waade elawalt nende meele halastamatu tõsiasja, et surm on oja kõikidele loodusolemustele. Edeni aed jäi weel kauaks pärast seda maa peale. Langenud inimjugu wõis weel kaua näha endist kodu, mille siseskäigul seisid walwawad inglid. Keerubitest walwatud paradiisi wärawail ilmus Jumala aulikkus. Siia tulid Adam ja ta pojad, et kummardada Jumalat. Siin uuendasid nad tõotusi kuulelikkuse käsu wastu, millest üleastumine ajas nad wälja Edenist. Kui jumalafartmatuse wõol lewis üle maa ja inimeste kurjus saawutas haripunkti, siis seefama käsi, mis oli rajanud Edeni, kaotas ka Edeni maa pealt. Kuid lõpuks, kui tuleb uus taewas ja uus maa tuleb ta jälle, ja weel ilusamini ehitud kui alguses.

Siis need, kes on widanud Jumala käsku, hingawad kahanematus, raugematus jõus elupuu all. Ja läbi lõputute aegade näewad õndsate maailmade elanikud jelles uues Edenis näidet Jumala loomise täielikkusest, mis jäi puutumatuks patu needusest.

E. G. W.

Surm - keele käes

„Surm ja elu on keele käes ja kes seda armastab, see sööb tema wiljast.“

Salomon.

Igal inimese organil on oma tähendus ja ülesanne. Kui wäga tähtis on film, kui kasulik nina ja hädatarwilik kõrw! Kas wõime ette kujutada riigi-, seltskonna- ja perekonnaelu, kui puuduks see wäike organ — meie keel? Keel, mis wõimaldab rääkimise, on olnud läbi aegade teaduse, kunsti ja hariduse edendajaks ning edasikandjaks. Ta on olnud waimu ja tegeliku elu pidew lüli. Keele kaudu on juhitud rahwaid, loodud neile waimustust ja rõõmu. Selle läbi on waigistatud revolutsioone ja tehtud rahu; on kihutatud rahwamasse wihale ja kuulutatud sõda. See on organ, mille läbi inimene wõib olla oma kaasinimesele kas õnnistuseks wõi kahjuks ja häwituseks.

Kümnest käsi astub inimene kõige raskemini üle oma rääkimisega. See on tõsisemaid hädaohte, mille all tuleb kannatada kogu inimkonnal ja ka kristlastel. Et keeletarwitamine, üksteisest paha

rääkimine juba esimestel ristiusu aastail nõudis palju wõitlust, seda tõendawad apostlite tõsised sõnad: „Ärge laske ei ühtki nurjatumat sõna omast suust wälja minna, kuid see, mis on hea tarwiliseks parandamiseks, et see armas on neile, kes seda kuulwad. Ärge kurwastage mitte Jumala püha Waimu.“ Ew. 4, 29. 30; 1. Peetr. 3, 10. Tõesti, need patud kuulwad niisuguste hulka, mis kristlasel kõige raskem maha jätta. Ma ei mõtle sellega mitte üksi waenumeelset wõi kuritahlikku tagarääkimist, waid ka mõttetuid jutte oma ligimese üle. Kõige endalt alati: Kas wõib ka see, kellest neid sõnu räägin, seda kõike kuulda, ilma, et mul oleks tarwis tema ees punastada? Kui sa ei ole selles kindel, teeksid igakord hästi, kui waikisid. Kehtew weetikkumine õonestab kiwi — ka kõige kõwema! Halwaks panewalt rääkimine inimesest ei wiia teda kunagi paremuse poole. „Mga seis ülemeealiste tühjade juttude wastu; sest nemad saadawad weel enam jumalafartmata wiisi poole!“ 2. Tim. 2, 16. Kui wõiksite kaaluda kõige wäiksemat halba sõna

igawiku waekausil, näeksite nende tagajärgi awatud filmadega ja õiglase südamega, siis põgeneksite nende kui madude eest ja põlgaksite iga pahha sõna warjugi. Sellised peawad olema kristlased.

Walitse! ütles Jumal esimesele inimesele. Mitte ainult loomade ega teiste üle, nagu inimene jeda ihkab, waid walitse iseennast ja oma keelt. Saul ei suutnud end walitseda ja ta wiskas wiha hoos piigi Daawetile järele, et teda surmata. Wiha hoos, mis pole Jumalast, teeb nii mõnigi jama. Sa tead, et halba teise kohta räägitakse ja usutakse rohkem ja kergemini kui head; seepärast walitse oma keelt! Ära tarwita teda piigina, et häwitada teiste südametes rõõmu, armastust ja elu. Jumal on loonud teda meile teiseks otstarbeks: eluks ja Jumala teenimiseks. Mitu korda oleme ühe ja sama keelega Jumalat palunud ja ligimest taga rääkinud? Kas kuuleb Jumal neid, kes püüawad laht isandat teenida?

Ei taha kunagi ütelda ega jeda mõtetki esile tuua, et peame panema käe oma suu peale ja üldse mitte rääkima. Kirjutatud seisab: „Inimesel on rõõm, kui ta suu hästi wastab, ja üks sõna õigel

ajal, kui hea on see!“ Sp. l. 15, 23. Hea on inimesele, kui ta wõib pidada tasakaalu kõisuguste sündmuste juures, mis juhtuwad; kui ta suudab enda üle walitseda! Seda on küll kerge ütelda, aga kas wõime selleni jõuda? Kindlasti. Kord elas üks inimene; tema elu oli wõitlus ja kannatus. Kogu tema elu awaldas pühalikku tasakaalu. Maksud hõiskamine ei wainustanud teda ja nende huffamõistmine ja wiha ei suutnud awada tema suud halbuseks ega keelt „surmaks“. Suurimate piinade ja teotuste all jäi ta ikka ühejuguiseks ja oli enda walitseja. Jüngerid kaotasid usu ja rääkisid salgamise sõnu; ülempreestrid jäid ilma seisuse kohasest aust ja nende keel wandus; ainult Jeesus jäi muutmatuks ja rääkis waid sõnu „eluks“. Tema järelläimises ei pea olema ruumi tujukatel sõnadel. Pühakiri, töö ja palwe on, mis wõidawad ja kustutawad kurjad sõnad ning toowad enesewalitsemise. „Kes jeda armastab, see sööb tema wiljast.“ Mida külwame, jeda ka lõikame. Ärgem unustagem, et keele käes on elu ja surm! Külwagem elu, rahu, rõõmu ja armastust, siis annab ka Jumal jeda külwajale! **W. Schön.**

Mis Jumal on teinud — (Agus — lhf. 87.)

selleks luba oma isalt. „Ei, sa oled ju ainult tüdur. Miks soowid ja minna kooli? Mine wälja ja ole seakarjas.“ Tüdruk aga kordas oma nõuet ja lõpuks ütles isa: „Hea küll, kui pealik lubab sind minna, luban ka mina sind.“ Nii läks tüdruk pealiku juure. Pealik waatas tüdrukule ja ütles: „Kuudas! sa oled ju ainult naine. Sa milleks soowid ja minna kooli?“

Tüdruk aga ei loobunud oma palwest. Lõpuks ütles wana pealik: „Mine minema. Olen wiha hane sinule.“

Tüdruk läks kooli teisele saarele, kuhu ta jäi kolmeks aastaks. See juhtus olema minu õnnelik eesõigus olla nende hulgas, kes saatsid selle tüdrukuga tagasi tema koju. Seal ligiduses oli metsikum laht kogu selles ümbruses, laht, kus oli toimunud suurim walgete meeste lahing kogu Waikse ookeani ääres. Nii randus see tüdruk seal. Do, kui teistsugune ta oli! Ta läks minema kaetuna waid mõne lehega; kuid tagasi ta tuli riidetatuna puhtasse, walgesse riietusse. Tema silmis hiilgas walgus. Ta hoidis käes oma piiblit ja lauluraamatut.

Ustudes maale wäikestest paadist, tundsid tema sõbrad teda jälle.

Kangelaskliku teenimise tagajärjed.

Pidin tegema raskema asja, mida ükski usutaw mees wõis teha — juhatada see tüdruk nende paganlikkude meeste ja naiste keskele. Kägin langewat pisarat tema palgele. Ütlesin: „Mirjam, soowid ja pöörduda tagasi?“ „Ei, misjonär,“ wastas ta, „ma tuln, et jääda siia. Jumal soowib, et jääksin.“ Me purjetasime ära ja see tüdruk algas tööga.

Ta läks oma juguharu meeste ja naiste juure ja ütles, et soowib laulda neile. Ta awas oma wäikese lauluraamatu „Siioni laulud“ ja laulis neile paganlikele meestele ja naistele laulusid Siionist. Kui ta mõtles, et on laulnud juba küllalt, hakkas ta rääkima neile suurest Isandast. Ta jutustas neile Jeesusest. Ta rääkis, et temal on waim ja tema waim on hea waim ja et tema waim wõib teha neid väga õnnelikuks, wõib neid puhastada ja teha terveks. See wõib olla suureks õnnistuseks juguharule.

Wanad mehed naersid alguses selle peale. „Do, sa oled ainult naine! Mida tahad ja jutustada meile meestele?“ Ja nad said wihaseks tüdrukule ja isegi löid teda. Siis ütles tüdruk oma kristlikus alanduses: „Kuulake mind, mu isad; kuulake mind, mu emad; wõlgnen teile ankartust teie tütreks; ma tean, see on juguharu seadus, et kuulaksin teid; kuid mul on ka weel teine isa, kes elab taewas, ja ma soowin jutustada teile, et see on ka teie isa.“

Nemad pilkasid tüdrukut jälle. Siis ütles ta: „Teie ei pilka mind waid oma Isandat, kes elab taewas.“ Mehed muutusid rahulikumaks ja naised said tähelepanelikuks.

Tehes pika jutu lühidaks, on nüüd sellel saarel, metsikumal, kus ma iial olen olnud, kogudus 30 liikmega.

Kui me lõpetame, lugegem weel kord jeda auklikku töötust: „Ära karda mitte, sest mina olen sinuga, ära waata mitte enese ümber, sest mina olen sinu Jumal, ma teen sind tugewaks, ma aitan sind ka, ma pean sind ka ülal oma õiguse parema käega.“ Wõiks Jumal õnnistada oma Sõna kuulutust.

Töötame edasi

„Ei pea edaspidi kõigil maailma väewil mitte lõppema ei seemendamine ega lõikus. . .“

Jumal on annud töotuse, et nii kaua, kui on veel armuaeg ja kui püsib maailm, ei pea lõppema külv ega lõikus. Külv ja lõikus on tingimata vajalikud inimese elu alalhoidmiseks — ilma jellela ei saa püsida elu.

Maailma ei hoiu üleval mitte ainult ajalik toit, vaid Jumala sõna on see, mis kõik kannab. (Ebr. 1, 3). Jeesus ütleb, et inimene ei ela üks-päinis leivast, vaid igastühhest sõnast, mis Jumala suust välja tuleb. Jumal on annud meie maa-kerale oma seadused, ja see käib nende järele; nii kannab Ta seda oma vägeva sõnaga. Jumal on annud ka inimestele oma sõna õpetused, mis hoiavad inimeste kõlblist ja waimulikku elu teatud tasemel, nii et inimkond ise ei häwita ennast veel ära ega hukkuma oma pattude pärast. Nõnda on Jumala sõna see, mis hoiab inimesi hukkumast, nagu ajalik toit hoiab alal meie füüsilist elu. Ja kuna ei lõpe ajalik külv ja lõikus enne, kui Õnnistegija ise tuleb, siis ei lõpe ka Jumala sõna kuulutamine — ei jää seisma misjonitöö. Mida rohkem me jõuame ligemale Õnnistegija tulemisele, seda suuremaks ja kiiremaks kasvab misjonitöö.

Surnud inimene ei saa külvata ega lõigata, vaid elavad külvavad ja lõikavad. Samuti ei tee need ka misjonitööd, kes on waimulikult surnud.

Mõned küsivad: „Mis jaoks me peame tegema misjonitööd? Miks peame aitama neid paganaid? Mis saame meie sellest kasu, et saadame sinna oma anded?“ Misjoniwaim ja armastus sellele tööle hakkab mõnel meiega sealt kaduma. Inimesed küsivad: mis saame meie sellest kasu? ja tahavad elada ainult iseendale. See on sama meelsus nagu terwel maailmal; see on nende seisukoht, kes on waimulikult surnud. Kui meile esineb eesõigus Jumala juures töös pisut kaasa aidata, siis waideldakse ja arutletakse. Riipea, kui lõpetame misjonitöö, lõpeme ka olemast adwentrahwas, sest misjonitöö on just adwentrahwa tunnusmärk. Lugeses 1. Jm. 14, 6—12, leiame, et wiimasel ajal peab kuulutatama tervele maailmale igawest ewangeeliumi juure wäega. Seda teeb rahwas, kelle käes on Jumala tõdeõpetus. Jumala tõelisel rahwal ja kogudusel on üks kõige tähtsam tunnusmärk, ja see on see, et nad kuulutavad ewangeeliumi terwes maailmas, kõigile paganatele, suguharudele, keeltele ja rahwastele. Selle ülesande andis Õnnistegija ise, ja Tema näitab, et see ka Tema rahwa läbi teostub. Matt. 24, 14. Kui mõni hull, olgu ta juur wõi wäike, nimetab end Jumala rahwaks, aga ei kuuluta ewangeeliumi tervele maailmale, paganatele, suguharudele ja keeltele, siis wõiwad need inimesed rääkida kas inimeste wõi

inglite keeltega, aga nad pole Jumala tõelik rahwas, sest neil puudub see peamine tunnusmärk.

Samuti kui misjonitööst tuntakse Jumala rahwast, tuntakse misjonitööst ka igat üksikut isikut, milline meelsus teda hingestab ja kellele ta kuulub. Tõelise kristlase südames elab armastus, ja sellest armastusest aetuna teeb ta misjonitööd, milles awaldub isegi suur ohwritoomine. Kui meie südames ei ela kaastunnet ja armastust, siis täidab waentlane selle umbusu ja kahtlusega; kuid misjonitöö on armastuse wili.

Ühes sügisega on jälle saabunud meile hea võimalus awaldada oma andumust ja armastust Jumalale lõikustänutöös.

Sellel aastal algab lõikustänutöö 6. septembril. Eesmärk on sama suur kui möödunud aastal. Ka ewangeeliumitööliste eesmärk jääb samajuguseks kui läinud aastal, ja liikme eesmärk jääb ka endiseks.

Lõikustänuleht sellel aastal on väga ilus — see on pildi- ja siurikas ning õpetlik. Seal on artiklid, mis sisaldavad ajakohast tõde, nii wiime sellelega inimestele ühtlasi ewangeeliumi. Lehe hind on pisut wäikesem kui möödunud aastatel, arwatawasti 35 s. Muidugi peame katsuma saada ka suuremaid annetusi nii palju kui see võimalik. Kui keegi annab ära 26 lehte, siis ongi tal eesmärk käes; muidugi noored ja wõimelised liikmed teevad palju rohkem.

6. septembril algab lõikustänutöö. Selleks ajaks palume kogudustel ja gruppidel teha ära kõik wajakajalikud eeltööd, moodustada grupid, korrastada aru- anderaamatud jne.

5. septembril tuleb lehed jagada wälja kõigile liikmetele ja 6. sept. algab töö. Enne kui läheme wälja töötama, loeme ise lehe hooliga läbi ja õpime seda kirjeldama. Lehe kirjeldus wõib olla lühike, aga me peame püüdma seal ette tuua nii- sugusid punkte, mis inimesi huvitab. Näitame neile, et see läheb heategewa töö toetuseks, ja siis ka mis kasu nemad saavad seda lehte omandades, nimelt, et seal on artiklid, mis on neile ja nende lastele suureks õpetuseks ja kasuks.

Lugege leht enne läbi ja õppige seda kirjeldama; aga pöörake ka, enne kui lähete wälja, tõsisel palwes Jumala poole. Palwetage lõikustänutöö üldise edu pärast.

Misjonitöö on Jumala rahwa tunnusmärk; ja nii kaua, kui seisab maailm, ei lõpe külv ega lõikus Jumala riigi töös. Kui me aga jätame töö seisma, siis näitab see meie wäsimust ja ükskõiksust.

Seepärast tahame veel kord Jumalalt wäge ja jõudu wõtta ning Tema töös elawaks saada. Tuleb aeg, kus saame puhata ja rõõmustada oma tööst. Ja mida siin oleme teinud, seda oleme Issandale teinud. Tahad ja olla Tema kaastöeline?

A. Kallaste.

Kilde minevikust

Esimesed adventuslikud Gestic on pärit juba enne kui kirjutati aasta 1905. Tol ajal oli Wenemaa, kaasa arvatud ka Gesti, veel Saksa misionipõld. Polnud veel organiseeritud tööliste võrku, vaid üksikud isikud külastasid Riiaist, kui Baltimaade keskusest, teatud kohti.

Kui olid asutatud mõneliikmelised grupid, siis külastati neid juba järjekindlalt igas weerandis, jagades püha-õhtu-söömaaga; wastristitud olid hoollad tööliised ja peaaegu iga kord jutlustaja tulekul korraldati ka uus ristimine.

Narwas algas tööd esimesena w. Rehde Riiaist, kes saabus sinna koos eestlase w. Rauk'iga. Viginedes linnale piki jõekallast, waatlesid wennad kaugelt oma tööpõldu. Teadmata ja võõras oli kõik eelolew. „Isand, kui Sul siin on oma lapsi, juhata siis meid õieti algama“ tõusis ohe wendade rinnust. Mlandati põlwele jõe ääres ja paluti Jumalalt kaasabi. Koosolekutega alustati w. Rauki korteris.

Rahjaks ei saadud kauaks jada sinna; muud kohustused kutsusid teistele.

Teimesed olid aga liigutatud. Oldi üllatatud asjade pärast, mida polnud waremalt kuulnud. Otsiti üles piiblid pööningutelt ja riidetekornidest, kus neid mälestusena oli alal hoitud. Teimesed otsisid tõe ja wärisefid oma hingeõnnistuse pärast. Kuna polnud kohaliku jutlustajat, siis käidi koos korterites, palwetati ja uuriti pühakirja isekeskis. Warsti tuli tõe juure ristimise läbi 5 liiget. Need kaswafid ja olid ka teistele teejuhatajaks. Kui keegi jutlustajast jälle saabus, siis kogus ta juba küpsenud wilja.

Keegi nüüdsetest wendadest, kes siis veel polnud pöörnud, nägi neid wanu ja waseid õdesid-wendi ja ütles: „No, las' ma saan kord rikkaks, siis ühinen kogudusega ja aitan ka teid.“ Üks wana õde aga lausus: „Mees, nüüd oled sa seitsmele wõlgu, kuid siis pead sa seitsmele laenama.“ See tõdenes ka hiljem selle wenna elus.

Koosolekud peeti korterites, kuhu oli kogunud 10—12 inimest. Kuulutaja oli laua ääres ja rääkis päris perekondlikult, õpetades meeleparandusele ja patustpöörmisele. Ühtlasi selgitati ka piibli prohwetikuulutusi.

Keegi õde jutustab, kuis ta kuulis esimest koosolekut. Ta läks külastama naabrit. Mitte teades, koputas ta aknale ja awas ukse. Nähes palju inimesi, kohkus ta, kuid astus siiski sisse. Kõneles w. Wildgrub; kõigil olid kaajas piiblid ja kõik loid kirjakoha lahti ühes kuulutajaga. Kõne kestel mõistis õde, et selles on ka midagi tema jaoks ;ta pole nõnda elanud kui siin räägita. Wisarad woolasid põskedelt alla ja suur kahjutanne asus rinda. Kui lõpuks alandati palwesse ja paljud palwetafid, tundis ta eneses sundi, et ka tema peab palwetama. Mida ma palwetan, ma ju ei oska, mõtles ta. Kõju läinud ütles see õde oma mehele: „Tead, ma nägin täna teist Paulust! Ta nägugi hiilgas, kui ta rääkis.“

1907. aastal lahutati Wenemaa Saksa misionipõllust ja iseseiswa põllu eestleisjaks sai w. Bötcher.

Töö Narwas arenes suuremaks ja kogudusewanem w. Clement algas awalikkude koosolekutega suures tule-
tõrje saalis. Rahwast tuli kokku hulgana. Mõnikord isegi olid paljud wäljas kuulamas.

Kui w. Bötcher külastas kord jälle Narwat ja liikmete töö wiljana ristiti 16 inimest, palusid õde-wennad, et ta jagedamini külla tuleks. „Kui teil niisugune aeg on, kui täna, siis w. Bötcher tuleb iga nädal“ wastas wend.

Algus suur maailmasõda. Tol ajal ei mõeldud veel, et see oleks wiimane. Olid waid üksikud, kes seda arwafid. 1920. aastal leidis w. Sprohge õ. White'i kirjadest, et tema on juba ammu ütelnud, et see ei ole mitte wiimane.

Ühenduses suure sõjaga tekkis raskusi ka Jumala riigi töös. Wälismaalastel keelati sisseõit. Polnud luba ka enam kooskäimiseks. Tarwitati selleks õde-wendade kortereid, et korraldada perekondlikke piiblitunde. Ühest uksest mindi sisse ja teisest wäljuti, et mitte äratada wõimude tähelepanu.

Ühel päewal Leningradis külastasid politseinikud ka korterit, kus wiibis koos palju inimesi. Seda nähes põgeneti tagaülse kaudu ja kui ametiwõimud astusid sisse, istus w. Laas üksi toas ja mängis kitarri. Teimesi, keda koguduse juure toodi, proowiti enne tõsiselt. Igalt ühest küsiti üksikult tema usu üle.

Tolkorral polnud küll järeaseid laulukoore ega mitmeluguseid osakondi misjonitöö edendamiseks nagu nüüd, kuid kõik liikmed aitasid ko mu hingega kaasa. Polnud ka muid suuri wastutootamisi mille kaudu tööle halba wariu heita.

Wõrus pani aluse kogudusele w. Clement 12 ristitawaga, kelle hulgas oli ka praegune kogudusewanem w. Meier. Käidi koos kellegi wenna juures, kuid hiljem tunti tarwidust suurema ruumi järele. Olid rabatud ajad ja wabadussõjaga ühenduses asusid Wõrus Gesti wäeosad. Raste oli leida ruume, kuid siiski linna komandandi kaasabil osutus see wõimalikuks. Nüüd olid wajakud ka pingid palwelasse. Muti tööle ühisel jõul. Hõweldamisel tekkisid w. Clementil kätte willid, mis hiljem ahwardasid tuua weremürgituse. Ta läks arsti juure, kuid selle asjatundmatul rawimisel jäid siiski tema wafaku käe sõrmed wigaseks.

Nii juure wawaga saadu ei kestnud aga kuigi kaua. Kohalik õpetaja oli kord einetanud koos komandandiga ja juba järgmisel päewal oli käsi käes — wabastada ruumid sõjatwae jaoks.

Saabus kohale politsei ja pingid loobiti wälja läbi teise korra akna. Jutlustajal enesel tuli istuda koosolekute pidamise pärast mitu korda wanglas, ja karistati ka neid, kelle ruumes koosolekud peeti.

Wõrreldes minewiku aegu praegusega, wõime olla Jumalale tänulikud, et Tema on kaswatanud oma tööd ja wõime olla tänulikud walitsusele, kelle all Jumala riigi töö on wabalt wõinud edeneda. **W. W.**

E. Mägi töötanud 15 aastat

Käesoleval kuul täitub meie jutlustajal Eduard Mäel 15 aastat ewangeeliumitöös. Toome siin ülevaate tema tööst.

E. Mägi ühes abitaasaga tuli adventkogudusse Tartus 26. juunil 1919. a. Temaga ühel ajal tulid kogudusse ka mitmed teised noored. Juba nädal pärast ristimist waliti ta hingamispäewakooli noorteklassi õpetajaks.

Ühel päewal sattus tema kätte mingi noorte ajakiri, ja sellest algatuse saades ta päris J. Sproge, tolleaegselt liidu esimehelt, miks adventnoortel ei ole oma ajakirja. J. Sproge küsis kohe, kas ta on walmis hakkama toimetama sellist ajakirja. Saades jaatava wastuse J. Sproge wiis asja liidu nõukogusse, ja nii hakkaski ilmuma esimene Eesti adventnoorte ajakiri „Noorte Sõber“ neli lorda aastas. Noorte ajakirja toimetab ta misjonivabatahtlikuna oma igapäewase elututse kõrwal. Ajakiri ilmus üle aasta. 1921. aastal peakoosolekul Tallinnas otsustati „Noorte Sõber“ ühendada „Tõe Sõnumitega“.

Pärast 1920. aasta konverentsti, mis oli esimene sõja järele, pidi J. Sproge jääma Lätimaale, ja nõnda jäi Tartu ilma jutlustajata. See aeg oli heaks misjonikoolits E. Mäele. Kogudusewanem igal nädalal jagas koosolekute pidamise wendadele, ja enamasti anti laupäewa- ja pühapäewaõhtused koosolekud E. Mäele. Saalitäie rahwa ees ta pidi noore usklikuna tunnistama oma usku ja kuulutama adventõpetust, mida ifegi weel wähe mõistis. Ta uuris meie kirjandust ja kuulutas. Siljem käis M. Clement ja wõis ristida mitmed.

1921. aasta peakoosolekul waliti E. Mägi proovijutlustajaks ja otsustati sügisel kutsuda tööle Tallinna. Suwekuudel ta kolportööris. Sama aasta sügisel ta ajus uue otsuse põhjal tööle Wõrru ja Betferisje. See oli noorele töölisele kaunis libe tööpõld. Kogudus pidas teda liig „nooreks“ ja soowis kedagi „wanemat.“ Suuremate awalikkude koosolekute pidamisel rahwamajas organiseerus jõuk wastaseid, kes koosolekul kartsesid, mädanune loopisid, kord ifegi tänawal peksid ja muul

moel tööd takistasid. See oli tol ajal pärastjõuaegne nähtus peaaegu kõikjal. Siiski aastase töötamise järele Wõrus tulid kogudusse kabeksa hinge. Waimseks toeks tol raske ajal noorele ewangeeliumitöölisele olid Wõru kaaswõttelejad wennad S. Meier ja J. Waga.

1922./23. aastal ta töötas Walgas. 1923.—1925. aastal on tema uus töökoht Tõrwa. See oli kõwemaid tööpõlde. Seejärele kutsuti ta üheks aastaks Tartusse D. Walli abiliseks. 1926.—1928. a. on tema tööpõlts Rakwere.

1928. aastal 23. juunil õnnistati ta jutlustajaks, ja samal sügisel antakse talle tööpõlts Tallinna. Ta töötas Tallinnas kaks aastat, jutlustades oma kirikus, NMAÜ saalis ja Rõmmel. Selle aja jooksul tõi ta kogudusse 84 hinge.

1930. aastal määrati ta tööle oma kodulinna Tartusse. Seal on ta pidanud üle kuuekümmne radiokõne. Peale selle on ta pidanud awalikke koosolekuid mitmetes saalides Tartus ja mitmel pool Tartu ümbruses asuwates koguduse gruppides. Kuue aasta jooksul on tema poolt ühendatud kogudusega 153 hinge. Nende seas on teatud arv tagajätkajaid meist lahkuläänud liikumisest.

1934. aasta peakoosolekul Wõrus waliti ta liidu noorsoo-osakondade sekretäriks.

Tema ajal on tehtud nii mõnedki edusammud. Osakondi oli enne 12, nüüd 24. Liikmete arv liidu noorsoo-osakondades oli enne 185, nüüd 303. Junioride osakondi ennem ei olnud, nüüd on meil 10 junioride osakonda 118 liikmega. Tema toimetusel ilmub praegu noorte ajakiri „Juhised Noortele.“

E. Mägi oma 15-aastase töötamise ajal Adventkoguduste Eesti Liidus on töötanud 12 tööpõlts ja on Sumala abiga ja kaaswõttelejate toetusel koguduste juure toonud umbes 300 hinge. Samal ajal on ta olnud Liidu sekretär, meie ajakirjade kaastööline, ning nõukogu liige Liidus ja Unionis.

Nastatekt ei ole E. Mägi weel 40-aastane; see saabub, kui Sumal terwist ja elu annab, tulewa aasta sügisel.

„Parema tulewiku poole“

ilmus teises täiendatud trükis. Täiendusena on lisatud vobwetlik ajaloo latta. Üldiselt see raamat toob selgituse praegusest maailma olukorrast, õpetab tundma ühiskondliku elu seadusi ja wajadusi. Seda raamatut loeb igaiks huwiga.

Konverentsti puhul on võimalik saada meie kirjandust alandatud hinnaga.

Täienduseks

Gelmises numbris jäi ära märkimata, et möödnud õppeaasta kurfuse meie misjonikoolis lõpetasid ka õpilased M. Wahter ja S. Peterson.

Lahkunud

Surma läbi lahkus wiimsele unele Wõltsamaa koguduse liige Jda Labi, 31 a. wana.

Wäljaandja: S. P. Adw. K. Eesti Liit. Toimetuse ja talituse: Merepuiestee 14-a, Tallinn.

Wastutaw toimetaja: M. Wärengrub. Abitoimetaja: S. Wiit.

Tellimishind: Üksiknumber 15 senti, poolaastas 75 senti, aastas 150 senti. Posti jooksuw arwe 192.

„Käärtrükk“, Tallinn, Rüütli 4. 1936.

Hind 15 senti.